



ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦμεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἐνιακόσα δεκατρία,
δράσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Τρίτη τοῦ Μάρτη κι' εἰκοστή,
κηδεῖα Ρήγα θαυμαστή.

Χίλια καὶ διακόσα καὶ πενήνταένα,
γιὰ τὸν σκοτωμένο κλαῖν καὶ μάτια ξένα.

**Ἔρχεται Σχολὴ χωριστή,
τοῦ Μάρτη πέμπτη κι' εἰκοστή.**

Α'.

Σήμερα γιορτὴ μεγάλη,
σήμερα τῆς Λαύρας Σχολή,
νέος ἥλιος ξεπροβάλλει
καὶ τοῦ ψάλλουν ὕμνους ὅλοι.

Τάφοι σήμερα προγόνων
βλέπουν ἥρωας ἀγώνων,
βλέπουν τρόπαια πολλά.

Κι' ἡ Πατρίς σ' αὐτοὺς σιμόνει
μὲ τουφέκι, μὲ κανόνι,
μὲ τὸ μέτωπο ὕψηλά.

Τώρα στόματα ρητόρων
κομπορορήμονα σφαλοῦμε,
κι' ἕνας δὲν παραλαλεῖ.

Μὲ τοὺς ἴσκιους προπατόρων
σὰν καὶ πρῶτα δὲν μιλοῦμε
ντροπιασμένοι καὶ δειλοί.

Σήμερα γιορτὴ τοῦ Μάρτη, σήμερα τῆς Λαύρας Σχό-
καὶ βροντοῦν Στρατοὶ καὶ Στόλοι. [λη,
Τώρα βρέμονται κανόνια, τώρα Μάνλιχερ κτυποῦν,
καὶ σπαθιὰ λαμποκοποῦν.

Τὸ παιδὶ τὸ χαϊδεμμένο βλέπεις σήμερα ν' ἀρπάζει
τὸ σπαθὶ χωρὶς μιλιὰ,
καὶ τὸ Λάβαρο τῆς Λαύρας πολυδόξαστο σκεπάζει
σκοτωμένο Βασιλεῖ.

Σήμερα τοῦ Μάρτη Σχολή
καὶ περνοῦν Στρατοὶ καὶ Στόλοι,
ποῦ παντοῦ τοὺς καμαρόνουν.

Μὰ κυττῶ καὶ κατὰ γέρους
μὲ τὰς Νίκας τὰς Ἀπτέρους
τὸ κορμὶ των νὰ φτερόνουν.



Β'.

Τὸ παιδί τὸ χαϊδεμμένο
καὶ τὸ μοσχαναθρεμμένο
εἶναι τώρα στρατιώτης,
εἶναι φανταράκι πρώτης.

Κύτταξέ το πῶς διαβαίνει τὰ βουνὰ καὶ τὰ λαγκάδια,
μὲς' στ' ἀντίσκηνα κυμᾶται,
καὶ τὸ σπῆτι δὲν θυμᾶται,
τῆς ἀγάπαις καὶ τὰ χάδια,
κι' εἶναι τώρα στρατιώτης,
εἶναι φανταράκι πρώτης.

Τὸ παιδί τὸ χαϊδεμμένο μὲ τὸν Διᾶπη πολεμεῖ,
τρέχει μὲ βροχή, μὲ χιόνι,
κι' ὀλοένα τὸ τονώνει
τῆς Πατρίδος ἢ σημαία, τῆς Πατρίδος ἢ τιμῇ.

Καὶ Πατρίδα λευκοφόρα
'στὸ παιδί φωνάζει τώρα:
γεῖά σου, ποῦσαι στρατιώτης,
ποῦσαι φανταράκι πρώτης.

Κύτταξέ τον... τί φαντάρος!..
μὲ σπιθόβολη ματιὰ
ρίχνεται μὲς' στὴ φωτιά
δίχως νὰ τὸν σκιάξῃ χάρος.

Νάτο νάτο μὲς' στὸν βρόντο, 'στὸν καπνὸ, 'στὴν ἀστρα-
κή,
κι' ἂν ρωτήσετε τί τρώει, μ' ἓνα γέλοιο θὰ σᾶς' πῇ
πῶς γι' αὐτὸν ἡ κουραμάννα
εἶναι τοῦρανοῦ τὸ μάννα.

Λαχταρᾷ' μπροστά νὰ τρέξῃ,
ποῦ θαρρεῖς πῶς θὰ πετάξῃ,
κι' ἦταν πρῶτα νὰ μὴ βρέξῃ,
κι' ἦταν πρῶτα νὰ μὴ στάξῃ,
ἀλλὰ' βγήκε στρατιώτης,
'βγήκε φανταράκι πρώτης.

Σκλάβοι τὸ κυττοῦν καὶ κλαῖνε,
γονατίζουνε 'μπροστά του,
κι' ἐλευθερωτὴ τὸ λένε
καὶ φιλοῦν τὰ γόνατά του.

Μὰ κι' αὐτὸ μαζί τους κλαίει
καὶ μονάχο τώρα λέει:
γεῖά μου, ποῦμαι στρατιώτης,
ποῦμαι φανταράκι πρώτης.

Ραίνουν κάνιστρα παρθένων τριαντάφυλλα γεμάτα
κάθε ζηλευτὸ παιδί,
ποῦ' κατάλαβε πῶς πρέπει νὰ στολίζονται τὰ νειάτα
μ' ἓνα δάφνινο κλαδί.

Καὶ μὲ τοῦτο στολισμένο
τὸ παιδί τὸ χαϊδεμμένο
'στῶν παιάνων τὴν ἠχὴ
ψιθυρίζει μοναχό:
Γεῖά μου, ποῦμαι στρατιώτης,
ποῦμαι φανταράκι πρώτης.

Γ'.

Σήμερα μηνὸς ἀντάρτη
μία Σχόλη χωριστή,
νέα πέμπτη κι' εἰκοστή
τοῦ τροπαιοφόρου Μάρτη.

Καὶ φωνάζουν ἔγια μόλα,
καὶ φωνάζουν ἔγια λέσσα,
καὶ βροντοῦνε πυροβόλα
κι' ἀπὸ τὰ καράβια μέσα.

Κάθε τοῦ γιαλοῦ παιδί
καθισμένο 'στὸ κανόνι
ναυμαχίαις τραγουδεῖ,
καὶ τὸ μάτι του καρφώνει
'στὸ μελανιασμένο κῦμα,
ποῦ' μπορεῖ νὰ γίνῃ μνήμα.

'Εξη μῆνες νύκτα' μέρα
μὲ μὴν ἄσβεστη φωτιά,
ἔξη μῆνες ἐκεῖ πέρα
μὲ μπουρλότο 'στὴ ματιά.

'Εξη μῆνες νικηφόροι,
ἔξη μῆνες καὶ 'στὴν πλώρη
καὶ 'στὴν πρύμνη κελαῖδεῖ.

Καὶ φωνάζουν γύρω σκλάβοι:
γεῖά σου, ποῦσαι 'στὸ καράβι
γεῖά σου τοῦ γιαλοῦ παιδί.

Τὸν ἐφώτιζ' ἔξη μῆνες
μὴ φεγγοβολῇ πυρῶν,
κι' ἔβλεπε 'στῆς Σαλαμίνας
τὰ καράβια τῶν Περσῶν.

'Εξη μῆνες' καρτεροῦσε πρῶτο 'στ' ἀνοικτὰ νὰ βγῇ
καὶ ν' ἀκούσῃ σὲ πελάγη' Λευθερίας ζητωκραυγῇ.

'Εξη μῆνες τὸ καυμένο
δίχως νὰ πατήσῃ χῶμα
στέκει θαλασσοδαρμένο
'μπροδ' στοῦ κανονιοῦ τὸ στόμα.

Τοῦ παλῆοῦ καιροῦ πυρὰ
φωσφορίζουν 'στὰ νερά,
θάλασσαις ἀφροκοποῦν.

Καὶ καλλιτέρ' ἀπ' τὰ πρῶτα
τὰ δικά του τὰ μπουρλότα
θέλει νὰ βροντοκτυποῦν.

Σ' ὀλογάλανα πελάγη
μὲ τὴν Δόξα πλάγι πλάγι
λούζεται μὴ γαλανή.

Καὶ φωνάζουν γύρω δοῦλοι:
γεῖά σου σὺ θαλασσοποῦλι
καὶ γενεῖα θαλασσινή.

Γεῖά σου, τοῦ φωνάξ' ἡ πλάσις
νέας καὶ παλῆας θαλάσσης.

καὶ τοῦ Μάρτη τὰ πουλιὰ
τὸ κυττάζουνε νὰ κάνη
δακρυστάλακτο στεφάνι
ὅτὸν νεκρὸ τοῦ Βασιληᾶ.

Καὶ κυττάζει μιὰ τὸ κῦμα
κι' ἄλλη μιὰ τὸν οὐρανό,
καὶ μὲ πόνου κλαίει ρίμα
Βασιληᾶ θαλασσινό.

Καὶ ὅτῃ θλίψι τοῦ θανάτου
βλέπει χέρι Κορωνάτου
ἀπὸ θάλασσα καὶ γῆ
τὰ καράβια νὰ βλογῇ.

Πέμπτη κι' εἰκοστὴ τοῦ Μάρτη...
ἕξη μῆνες ὅτὸ κατάρτι,
ἕξη μῆνες ὅτὸ πανί.

Καὶ φωνάζουν γύρω δοῦλοι:
γεια σου φύτρο τοῦ Μιαούλη,
λεβεντιὰ θαλασσινή.

Τὸ ζαλίζουν ἢ στεριαῖς, καὶ μονάχα μὲς ὅτὸ κῦμα
στερεὸ πατεῖ τὸ βῆμα.
Βλέπει σ' ἀκρογιάλια πέρα
νὰ γλυκοχαράζῃ ἡμέρα,
καὶ βροντᾷ σὰν πυροβόλο
μιὰ πολὺφθογγη φωνή:
γεια σου, ποῦσαι μὲς ὅτὸ Στόλο,
λεβεντιὰ θαλασσινή.

Μὲ τὸ νέο πανηγύρι
τοῦρχειται χοροὺς νὰ σύρη
μὲς ὅτὸ κῦμα τὸ τρελλό.

Μέσα του πυρσὸς ἀνάβει...
γεια του, ποῦναι ὅτὸ καράβι,
γεια του, ποῦναι ὅτὸ γιאלό.

Δ'.

Ὅθαψαμ' ἓνα Βασιληᾶ μὲς ὅτῳ γένους τὸν ἀγῶνα
μὲ ψυχῆς μεγάλο θρῆνο,
κι' ἄλλος νέος Βασιληᾶς βάζει τὴν χρυσὴ Κορῶνα,
ποῦ τὸν λένε Κωνσταντῖνο.

Χήρας Ρήγισσας τὸ Στέμμα
φωτοβόλο περιβάλλει
νέας Ρήγισσας κεφάλι,
ποῦχει Χοεντζόλλερν αἶμα.

Προχθὲς προχθὲς ἀκόμα
τὸν σκέπασε τὸ χῶμα,
κι' ἀκολουθοῦσε πίσω περίλυπο κι' ἀργὸ
τοῦ δολοφονημένου τᾶλογο τὸ γοργό.

Τᾶλογο τὸ καθάριο, ποῦ τῶχε γιὰ καμάρι
πῶς ὅτῃ Θεσσαλονίκη τὸν πῆγε καββαλάρη,
τᾶλογο τὸ μεγάλο, ποῦ κόσμος μὲ πομπή
τὸ καρτεροῦσε τώρα ὅτὰ Γιάννενα νὰ μπῇ,
τᾶλογο τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς παρηγοριᾶς,
τᾶλογο τοῦ πολέμου καὶ τῆς Ἐλευθεριᾶς.

Ἀκόμη χθὲς τὸν ὀθάψαμε, καὶ Βλάχαις μὲ γιορντάνο
πῆραν λουλούδια τοῦ βουνοῦ καὶ τοῦ πλεξάν στεφάνι.

Ἀκόμη χθὲς τὸν ὀθάψαμε, καὶ Δεσποτάδων μίτρας
λαμποκοποῦσαν γύρω του χρυσαῖς, παρηγορήτραις,
κι' ἦτανε τὸ τροπάρι των πολεμιστῶν παλμὸς
καὶ σκλάβων ἀπολύτρωσις καθέννας των ψαλμὸς.

Ἀκόμη στέφανα τοῦ πᾶν, ἀκόμη καὶ νὺν λαμπάδες,
καββάλα μὲ τὸ Στράτευμα διαβαίνουνε παπάδες,
ποῦ μιὰ στιγμή μᾶς ἔφεραν σὲ χρόνους περασμένους
καὶ ὅτῳ παληοὺς πολεμιστὰς τοὺς ρασσοφορεμέ-

καὶ τραγουδοῦσε τοῦ Σταυροῦ πανόρηο παλληκάρη:
γιὰ δὲς καιρὸ, ποῦ διέλεξε ὁ Χάρος νὰ τὸν πάρη.

Λάβαρο τρανὸ περνᾷ, μιὰ λαχτάρα μυστική
μέσ' ἀπὸ τὴν Ἁγία Λαύρα,
τὸν συνώδευσαν παιδιὰ νικηφόρα μὲ χαλὶ
κι' ἀπὸ τοὺς πολέμους μαῦρα.

Τὸν συνώδευσε Πατρίδα, ποῦ σὰν πρὶν δένει νὰ δόλῃ,
τὸν συνώδευσαν σημαῖαις τρυπημέναις ἀπὸ βόλῃ.
Μέσα ὅτῳ κυματισμοῦς των ἡ καρδιὰ τοῦ γένους
καὶ σὲ κάνουνε νὰ λές:
ὅσο τρύπαις πρὶν πολλαῖς
τόσο δόξα πρὶν μεγάλη.

Τὸν συνώδευσαν οἱ πόθοι τούτου τοῦ μεγάλου χρό-
καὶ δεσμῶν σπασμένοι κρῖκοι,
κι' ἦτο θάνατος καὶ Νίκη,
κι' ἔσμιξαν σὲ τόσα μάτια δάκρυα χαρᾶς καὶ πόνου.

Ἀκόμη χθὲς τὸν ὀθάψαμε μέσα σὲ πρασινάδες
τὸν Βασιληᾶ τὸν γελαστό, ποῦ ἔξθαιψε Ραγιάδες.
Κι' ἂν τῆς Εἰρήνης Βασιληᾶ τὸν εἶχε βγάλῃ ἡ Φῆμη,
θὰ μένη Ρήγας μαχητῆς,
θὰ μένη Ρήγας νικητῆς
μὲς ὅτῳ λαοῦ τῇ μνήμῃ.

Ε'.

Ἦρχειται τῆς Λαύρας Σχόλη
καὶ βροντοῦν Στρατοὶ καὶ Στόλοι.
Σήμερα προγόνων χεῖρα μὲ τιμὴ, μὲ περηφάνεια
πλεκοῦνε γιὰ μᾶς στεφάνια.

Σὲ προγόνων Μαυρολεῖα,
σὲ προγόνων μεγαλεῖα
δὲν στενάζομε βαθεῖα.

Σήμερα ὅτ' ἀγάλματά των,
σήμερα ὅτ' ἀνθήματά των
ἀκονίζονται σπαθιά.

Φεύγει Ρήγας δοξασιμένος,
δαφνοστόλιστο τὸ γένος
νέο Στέμμι ἀκολουθεῖ.

Σχόλη τοῦ δικοῦ μας Μάρτη
μ' ἄλλα σύνορα ὅτὸν Χάρτη
χαραγμένα μὲ σπαθί.

Εὐχαριστῶ θερμότατα τὸν ἀγνωστὸν μας φίλον
δι' ὅσῃν τρέφει πρὸς ἡμᾶς ἐκτίμησιν καὶ ζῆλον.